

שחקנים

בונד לא הומו

גבירתו האחרונה של 007, מריס ד'אבו, מספרת על גילגולו הנוכחי של אדונה, שהוא מעבר לכל חשד

להיות נערת ג'יימס בונד זה לא רק לזכות בתפקיד בעל תכונות של מנוף הירדאלי — זה להפוך למיתוס בגיל 26, או, להכריל, לקבל מיספר סידורי ברשימת המצאות של קיו. כמו מכונת האוסטיין מרטין או אקרה הולטר פי.קיי. של ג'יימס בונד.

מקסימה אמיתית, המור של בריטית מדופלמת, אספרי של צרפתייה, פצצה, אבל עם ראש — ועוד מחמאות בלתי שיגרתיות לחלוטין, כשמדובר במישהי כמעט אלמונית, עם שם בעל היגוי זר ומזר, שגרפה לפתע כפברואר האחרון בצורה מפתיעה כהחלט את התפקיד הנכסף ביותר לשחקנית לא ידועה: להיות ה"תורנית" במסע העינוגים וההרפתקות של "הסוכן הנחשק בעולם" — ועוד כיוסיהולדרו ה"35

רעננה, בלי שאבק כוכבים כבר רבקה בה, היא מתוודה: "הכל היה מיקרי. בארבה ברוקולי, אשתו של המפיק אלברט ברוקולי, נתקלה בי ברחוב במיקרה, לאחר שקיצרתי את שערי". כך, מספרת מריס, וכתה בתפקיד אחרי שכבר נואשה ממנו.

באותו פברואר 1986 התבקשה לשמש כפארטנרית במיכח"כר לשחקן שנועד לגלם את בונד בגילגולו החדש, ושכסופו של דבר לא זכה בתפקיד.

"היו לי שערות ארוכות ששיוו לפני מראה שונה לחלוטין, צעיר יותר ואולי גם פחות סופיסטיקייט. הבנתי שאין לי סיכוי. חודשים נקפו ונעזרות רבות נבחנו לתפקיד של קארה,

נערת בונד מריס ד'אבו אמא גרוזית

ובינתיים גורתי את שערי. בארבה, שפגשה כי ברחוב, הגיבה בתדהמה: אלוהים, כמה שאת נראית אחרת! בואי לראות אותנו שוב.

"חזרתי לאולפני פיינווד. מולי התייצבה כל הסוללה — המפיק, הצלם, הבימאי — כולם התלהבו מהשינוי שחל בי. הפעם החליטו מייד במקום: 'היא מתאימה לתפקיד קארה, הצ'לנית'." וכדרך כל מקרה מוצלח, היתה באותו הזמן מחוסרת עבודה. הפקה שעשתה עם מכסימיליאן של עלתה על שירותו, מחוסר מוון, והסרט נשאר תקוע.

אבל היו בו כבר די והותר צילומים כדי שחברת יונייטד ארטיסטס תוכל להתבונן בעבודתה של ד'אבו ולהחליט שאפשר להפקיד בידיה את התפקיד בלי חשש.

כמו שמפניה. כששואלים אותה בעקבות מי מנערותיו של בונד היא דורכת ומי מהן חביבה עליה במיוחד, היא נשמעת מנומסת: "כולן היו נהדרות. כל אחת מהן מיוחדת ובעלת תכונות נעלות. בסך הכל זו רשימה מרשימה: מאורסולה אנדרס, דרך ג'יל סנט'ג'ון, לוא צ'יילס או מוד ארמס. אבל נראה לי שאני קרובה ביותר לדיאנה ריג. היתה בה אותה הסופיסטיקציה והרמה שהלמו את הטעם הסובי והאגון של בונד. כמו בחירתו בשמפניה הנכונה."

אשר לשם המיוחד שלה, מאין בא לה? מריס היה שם פופולארי מאוד בקרב יהודים יוצאי פרס וגרוזיה. ושמי ניתן לי לכבוד סבתי, שהיתה יהודיה-גרוזיה. ד'אבו הוא שינוש של שם איטלקי שהתגלגל לפינלנד בזמן הכיבוש השוודי, ואבי נולד שם למישפחה ממוצא הולנדי."

עם רקע מעורב שכזה אין פלא שסיגלה לעצמה בקלות מיבטא שיתאים לצ'כית דווקא. מה עוד שמרים נולדה בלונדון והתחנכה כפאריס, עוברות שהיקנו לה גם אנגלית וגם צרפתית מעולה, ואת שתיהן היא דוברת בלי כל זכר של מיבטא זר.

אין זה פלא, שכאשר קיבלה את תפקידה של קארה, נרתמה לעבודה טכנית קשה על התפקיד. במיוחד ללמוד נגנו בצ'לו. "אם כי על בימת הקונצרטים, כסולנית." היא מעירה בצניעות, "לא הייתי ממליצה על עצמי."

לעומת זאת, לקריירה שלה כשחקנית תי אטרון וקולנוע כאחד (היא חניכת הדראמה סנטר בלונדון), טימותי דאלטון הוא השראה אידיאלית. "הוא הצליח להביא לדמותו של בונד לא רק מיקצועיות עילאית. השחקן הזה עובד כל כך ברצינות ובמסירות, שזה פשוט מעורר הערצה. בעיניו אין הברל אם זה תסריט של מייבאום וילסון לפי פלמינג, או אינגמר ברגמן לפי שקספיר. הוא פשוט עשה מחקר על הסיפור שמאחורי בונד, ומחקר נוסף על הקולנוע שמאחורי בונד."

"ההתלהבות הזאת שלו מדבקת את כל מי שעובד איתו. אבל יותר מזה. הוא הביא לבונד גבריות פיסית שאין דומה לה. אמנם שון קונרי נטע בי את הרצון להיות שחקנית, ורוג'ר מור היה מקריין מכל תנועה שלו לא יוכלו להשלות אף אחד בכך שבונד עובר מאשה לאשה ואינו מסוגל ליפול כפח הרומאנטיקה משום שהוא הומו."

עובדה, הפעם הוא באמת התאהב. בלי אחריות לכמה זמן, כמובן.

ילדות מתבגרות בקולומביה הבריטית

שלא לפגוע — בזיכרונותיה שלה או באותם חברים שהיו לה אז, ואולי הם חברה גם היום — נוקטת וילסון בנישה שכל העולם סוכריה על מקל. ואל לצופה לחקור מה יש בתוך הסוכריה. התוצאה היא שאף אחת מן הדמויות, אפילו זו של סאנדי עצמה, אינן מעניינות באמת. מי שיוצא נשכר יותר מכל אלה הנופים האוטנטיים של קולומביה הבריטית. שם צולם הסרט, נופים שמן הסתם לא נפגעו עדיין על ידי השיכלולים והקידמה שעברו עליהם מאז 1959, השנה שבה מתרחשת עלילת הסרט.

גורג' בורנס וטד וואס — אלוהים ושטן בקושי

הסרט מגיע לשיאו במישחק-מוקד בין אלוהים לשטן. המישחק מתנהל בלאס-וגאס, ובו מצליח גורג' בורנס להערים על גורג' בורנס בסצינה שבה האיכות האופטית של הצילום הכפול היא מתחת לכל ביקורת. את בורנס זה ודאי אינו מטריד, הוא נראה נינוח לכל אורך הדרך, בין אם הוא אלוהים או שטן. העיקר שהוא יכול לעשן את הסיגרטים שלו ולהייד בשובבות. השאר בקושי נחשבים. בין כה וכה, מי שעשוי להיות מוטריד בכל זאת, זה הצופה — שציפה לקצת יותר.

סוכריה על מקל

בן דודי האמריקאי (הקולנוע בצ"א תל אביב קנדה) מסע נוסף טאלגי פרטי זה של הבמאית-תסריטאית סאנדי וילסון אל סוף שנות החמישים ואל הימים שבהם היתה בת 12. בעיירה קטנה על גדות אגם אוקנגן שבקולומביה הבריטית, דימה במשהו לגזו חמוץ בצבע ורוד: זה קל. קצת תוסס. שותים אותו מהר בחום הקיץ וצמאים שוב אחרי חמש דקות.

סאנדי (זה שמה של גיבורת הסרט) עוברת את משברי-הגיל האופייניים למי שחושבת עצמה כמבוגרת, משום שהיא כבר בת 12. שעה שכל היתר רואים בה ילדה. מין ואהבה הם מושגים קרובים ורחוקים בעת ובעונה אחת. הורים זה מיטרד שאין ממנו מנוס. אם כי חלום הבריחה מן הבית מקנן תמיד בגנש הצעירה. לתוך חיייה של סאנדי זו מגיע בוטש. בן-דודה מלוס-אנג'לס, הנוהג קאדילק אדומה, דומה כשתי טיפות מים לג'יימס דין (גם אם סאנדי אינה יודעת מי זה ג'יימס דין), ונושא עימו את כל הזוהר והקסם של המקום ממנו יוצאת הבשורה. הלא הוא החוף המערבי.

המיגוש בין בוטש, שלמרות הצגותיו גם הוא רחוק מלהיות מבוגר, לבין בני העיירה המתבוננים בו בתערובת של קינאה, התפעלות והערצה. מהווה את מרכז הסרט הזה. יתכן שאילו לא היתה הנוסטלגיה של הבימאית חזקה כל-כך, ואילו טרחה לתפוס מרחק מן הדמויות בהן היא מטפלת, אולי לא היה נראה הכל ורוד, תמים. חמוד ובלתי-מוזק כל-כך. כאילו מתוך רצון

אלוהים משחק פוקר

תעלולי שטן (לב, תל-אביב, אר-צות-הברית) — גורג' בורנס חוזר לגלם בפעם השלישית את אלוהים הפוקח עין על צאן-מרעיתו המ' בולבל. אלא שהפעם החליט מי שהחליט כי צריך לתת לאלוהים יריב שווה ערך. הלא הוא השטן בכבודו ובעצמו. ומאחר ולא נמצא שחקן שיתמודד כשווה בין שווים עם גורג' בורנס, החלט לבקש ממנו שיגלם את שני התפקידים גם יחד. אל יתן איש שיתגנבו לליבו הירחורים פילוסופיים על משמעות האיחוד שבין הטוב המוחלט לרע המוחלט. שום כוונה פילוסופית אין בסרט זה. לכל היותר הוא מתיימר לבדר, וגם זאת בקושי רב. הנפש השסועה, שעליה מתמודד הכל-יכול עם נסיך המחשכים, היא נפשו של זמר-מלחין, שחש כי בגיל 30 הולכים ודועכים סיכוייו לזוהר ותהילה, ועליו להסתפק בחתונות ובר-מיצוות, אם הוא מתעקש להמשיך במיקצועו. מלבד אשתו ואמרגנו הלא-יוצלת, אין איש מאמין בכישרונותיו. אפילו לא הוא עצמו. ובמר חורלו, הוא פונה ומבקש עזרה מכוחות-האופל. הבשורה מגיעה מייד למר תופת (זה שמו של השטן בסרט), וזה מושיט עזרה. תמורת חתימה על חוזה מן הסוג הידוע.

מה שקורה מכאן ואילך זו תיסבוכת עלילתית בלתי-מוצלחת ועוד פחות משכנעת. הלא-יוצלת הופך לאליל-זמר, אבל מודע להיותו מישחו אחר. אליל הזמר שאת מקומו הוא תפס נכנס לנעליו של הלא-יוצלת, אבל הוא אינו מודע למה שקרה לו. רעייתו של הלא-יוצלת מחלקת את מיטתה עם ממלא המקום, וכלל לא מבחינה שזה אינו בעל החוקי שלה, שאותו טיפחה כל-כך.